

Μήνυμα Κυριακής ΣΤ Ματθαίου Μητροπολίτη Αιτωλίας

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)



Το γραπτό μήνυμά του για την Κυριακή ΣΤ Ματθαίου εξέδωσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός. Μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος ανέφερε: “Το σημερινό θαύμα του παραλυτικού αποτελεί ιστορικό γεγονός που ανήκει στο παρελθόν. Η ευκαιρία όμως, την οποία, μέσω αυτού του θαύματος, έδωσε ο Χριστός στους ψυχικά και πνευματικά τυφλούς Γραμματείς και Φαρισαίους είναι διαρκής και απευθύνεται προς όλους μας. Επικαλούμαστε με ζήλο την θαυματουργική δύναμη του Θεού, ιδιαίτερα όταν η ασθένεια χτυπήσει την πόρτα της ζωής μας. Το θαύμα, που πιθανόν να συμβεί, τονώνει όντως την πίστη. Όταν όμως η τροπή των πραγμάτων ξεφεύγει από τους σχεδιασμούς μας και οι ικεσίες μας δεν ευοδωθούν, εύκολα παραδίδουμε την ψυχή μας στην αμφιβολία και στην αμφισβήτηση της δυνάμεώς Του”.

Παρακάτω το μήνυμα του Σεβασμιωτάτου:

Για μία ακόμη φορά, μιὰ ἀνθρώπινη ὑπαρξη, ταλαιπωρημένη καὶ ἀνήμερη ἀπὸ τὴν ἀρρώστια, κείτεται μπροστὰ στὸν Κύριό μας καὶ περιμένει τὴν σωτηρία. Τὸ θαῦμα θὰ γίνει καὶ ὁ παραλυτικός, ὅχι μόνον θὰ σταθεῖ στὰ πόδια του, ἀλλὰ θὰ ἀποκτήσει καὶ τὴν δύναμη νὰ πάρει στοὺς ὤμους τὸ κρεβάτι τῆς ἀναπηρίας του, ὡς ἀκράδαντη μαρτυρία τῆς πλήρους ἀποκαταστάσεώς του.

Πρὶν ὅμως ἐπιχειρήσω νὰ στρέψω τὴν προσοχή σας σὲ κάποια ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ τοῦ θαύματος, δὲν μπορῶ νὰ μὴν ἀναφερθῶ στὶς δυὸ πρῶτες φράσεις τῆς σημερινῆς περικοπῆς, οἱ ὁποῖες προκαλοῦν μεγάλη συγκίνηση. Τὸν παραλυτικὸ φέρνουν ξαπλωμένο σὲ ἓνα κρεβάτι ἄνθρωποι δικοί του, ἄνθρωποι ποὺ τὸν ἀγαποῦν καὶ τὸν συμπονοῦν. Ἄνθρωποι ποὺ θέλουν νὰ τὸν δοῦν ξανὰ ὑγιῆ κοντά τους. Ἄνθρωποι, ποὺ ἡ ἀγάπη τους πρὸς αὐτόν, τοὺς ἔχει ὁδηγήσει στὴν πίστη πρὸς τὸν Χριστό, ἀπὸ τὸν Ὅποῖο περιμένουν τὴν ἴαση τοῦ ἀγαπημένου τους. Ὁ παραλυτικὸς μένει σιωπηλὸς καὶ οὔτε ποὺ μαθαίνουμε τί ἀκριβῶς αἰσθάνεται. Πιστεύει ἄραγε πῶς μπορεῖ νὰ τοῦ συμβεῖ τὸ θαῦμα; Ἦ μήπως ἔχει ἀφεθεῖ στὰ χέρια τῶν δικῶν του ἀνθρώπων, ἔχοντας χάσει τὴν ἐλπίδα του; Γιὰ τὴν πίστη του δὲν γνωρίζουμε. Αὐτὸ ὅμως ποὺ γνωρίζουμε εἶναι πῶς ὁ Χριστὸς σκύβει μὲ συμπόνια, ἐξαιτίας ὅπως λέει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, τῆς πίστεως τῶν φίλων του. Καὶ ἂν ἐκεῖνοι ἔφεραν τὸν ἄνθρωπό τους μπροστὰ στὸν Θεὸ καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε, ἅς παρακινηθοῦμε καὶ ἐμεῖς νὰ φέρνουμε τοὺς ἀγαπημένους μας, μέσω τῆς προσευχῆς, ἐνώπιόν Του, μὲ τὴν βεβαιότητα πῶς ἡ ἀγάπη μεταξύ μας παρακινεῖ ἀκόμη περισσότερο τὸν Θεὸ νὰ εὐεργετήσῃ καὶ νὰ θεραπεύσῃ.

Ἄς ἐπανεέλθουμε ὅμως στὴν σημερινὴ ἐξιστόρηση: Ἐνῶ, λοιπόν, ὅλοι περιμένουν τὴν ἴαση, ἓνας λόγος τοῦ Κυρίου, παράξενος καὶ ἀπρόσμενος, κάνει ὥστε ἄλλοι νὰ ἀποροῦν καὶ ἄλλοι νὰ σκανδαλίζονται:

«Παῖδί μου, σοὺ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες».

Ἡ φράση αὕτῃ ἐπιφέρει ἀντιδράσεις ἀναμενόμενες: Ἐνῶ ὁ ἀπλὸς λαὸς δὲν ἀντιλαμβάνεται τὸ βάρος τοῦ λεγομένου, οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, οἱ ὁποῖοι παρακολουθοῦν σὲ κάθε του βῆμα τὸν Ἰησοῦ, σκανδαλίζονται, βρίσκουν ὅμως συγχρόνως καὶ τὴν εὐκαιρία νὰ κατηγορήσουν δημόσια τὸν Χριστὸ γιὰ βλασφημία. Καὶ πράγματι, ἀπὸ τὴν δική τους ὀπτικὴ γωνία ἔχουν δίκιο. Ἡ ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν ἀποτελεῖ ὄντως γιὰ τὸν Νόμο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἐνέργεια ποὺ ἀνήκει ἀποκλειστικὰ στὸν Θεό. Μόνον ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος δέχτηκε τὴν ἀποστασία καὶ τὴν

ἀχαριστία τοῦ ἀνθρώπου, δικαιούται νὰ συγχωρέσει. Ποιὸς ἄνθρωπος ἄραγε θὰ τολμοῦσε ποτὲ νὰ Τὸν ὑποκαταστήσει καὶ νὰ χαρίσει ἄφεση ἁμαρτιῶν σὰν νὰ ἦταν Ἐκεῖνος;

Ἀκριβῶς γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ἡ ἐξιστόρηση τοῦ σημερινοῦ θαύματος ἀποτελεῖ συγχρόνως καὶ ἀποκάλυψη τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ. Βεβαίως, ἐνώπιόν Του, ἓνας παραλυτικὸς περιμένει σήμερα τὴν υἰεΐα του. Ἐκεῖ, ὅμως, βρίσκονται ἀδύναμοι καὶ παραλυτικοὶ στὴν ψυχὴ, ποὺ καλοῦνται νὰ ἀποδεχτοῦν ἓνα πολὺ ἀνώτερο, ἓνα πολὺ εὐρύτερο θαῦμα: Τὴν ἐνανθρώπιση τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀποκάλυψη τῆς ἀδιανόητης γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἀγάπης Του. Οἱ σκανδαλισμένοι Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ἐκπροσωποῦν ἓναν ὁλόκληρο λαό, πιθανὸν νὰ ἐκπροσωποῦν καὶ ὅλους ἐμᾶς, οἱ ὁποῖοι ἀρνούμεθα νὰ ἀναγνωρίσουμε καὶ νὰ ἀποδεχτοῦμε τὴν δύναμη τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποῖος, πολλὰς φορές, ἀποφασίζει νὰ ἐνεργήσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ κρίνει μὲ τρόπους ποὺ παραβιάζουν τὴν λογικὴ μας καὶ ὑπερβαίνουν τὰ δεδομένα μας. Ὅπως ὁ λαὸς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἔτσι καὶ ἐμεῖς, πιστεύουμε στὸν Θεό, ἐμφανιζόμαστε ὅμως ἀδρανεῖς καὶ σκληροὶ στὴν καρδιά, ὅταν καλούμαστε νὰ ὑπερβούμε τὰ δεδομένα μας καὶ νὰ ἀνοίξουμε τὴν ὑπαρξὴ μας στὸν παντελῶς ἀπρόβλεπτο τρόπο ἐνέργειας τοῦ Πλάστη μας. Δοξάζουμε τὸν Θεὸ ὅταν οἱ σχεδιασμοὶ μας ἐκπληρώνονται, δυσκολευόμαστε ὅμως νὰ ἀποδεχτοῦμε τὴν κάθε εἴδους δυσκολία ὡς δική Του παιδαγωγία, προκειμένου νὰ ὁδηγηθοῦμε πρὸς Ἐκεῖνον. Ἐμπιστευόμαστε τὸν Θεό, ἔρχονται ὅμως στιγμὲς ποὺ ἡ πίστη μας πρὸς Ἐκεῖνον κλονίζεται, ὅταν ἀντιμετωπίζουμε τὸ μέγεθος τῆς κακίας τῶν δυνάμεων τοῦ κόσμου τούτου. Ἀναγνωρίζουμε τὸν Θεὸ ὡς μοναδικὸ Πάτερα καὶ κριτὴ τῶν ἀνθρώπων, ἀναλαμβάνουμε ὅμως συχνὰ νὰ κρίνουμε ἐξ ὀνόματος Του τὸν συνάνθρωπό μας, ὄντας βέβαιοι γιὰ τὰ κριτήριά Του.

Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, οἱ θρησκευόμενοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, βρέθηκαν μπροστὰ σὲ μία μεγάλη εὐκαιρία: Νὰ ἀντιληφθοῦν πῶς Αὐτὸς ποὺ βρίσκεται σήμερα ἐνώπιόν τους εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὁ Ὅποῖος ἐνεργεῖ μὲ μία ἄλλη, ὑπερκόσμια λογικὴ. Καὶ ἐπειδὴ γνωρίζει πῶς δὲν διαθέτουν τὴν πίστη νὰ ἀποδεχτοῦν τὸ ἀδιανόητο ἀλλὰ καὶ ἀόρατο, δηλαδὴ τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν, ἔρχεται νὰ τοὺς προσφέρει κάτι, μικρότερο βέβαια σὲ σημασία ἀλλὰ τουλάχιστον ὁρατό, δηλαδὴ τὸ θαῦμα τῆς ἰάσεως τοῦ παραλυτικοῦ. Ἦξερε ὁ Κύριος πῶς θὰ θεωρήσουν τὰ λόγια Του ὡς βλάσφημα καὶ κούφια. Ἐπιστρατεύει λοιπὸν τὸ θαῦμα, ὅχι μόνον πρὸς σωτηρίαν τοῦ δυστυχισμένου παραλυτικοῦ, ἀλλὰ καὶ πρὸς σωτηρίαν ἐκείνων, τῶν ὀλιγόπιστων. Εἶχαν λοιπὸν τὴν εὐκαιρία, μέσῳ τοῦ θαύματος, νὰ ἀποδεχτοῦν τὸ μέγιστο μυστήριο: Τὸν ἐνσαρκωμένο Θεό, ποὺ ἐνώπιόν τους, προσέφερε τὴν ἄφεση τῆς ἁμαρτίας. Δυστυχῶς, δὲν τὸ ἔκαναν καὶ παρέμειναν στὴν πνευματικὴ τους τύφλωση.

Ἀδελφοὶ μου

Τὸ σημερινὸ θαῦμα τοῦ παραλυτικοῦ ἀποτελεῖ ἱστορικὸ γεγονὸς ποὺ ἀνήκει στὸ παρελθόν. Ἡ εὐκαιρία ὅμως, τὴν ὁποία, μέσω αὐτοῦ τοῦ θαύματος, ἔδωσε ὁ Χριστὸς στοὺς ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ τυφλοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους εἶναι διαρκὴς καὶ ἀπευθύνεται πρὸς ὅλους μας. Ἐπικαλούμαστε μὲ ζῆλο τὴν θαυματουργικὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ, ἰδιαίτερα ὅταν ἡ ἀσθένεια χτυπήσει τὴν πόρτα τῆς ζωῆς μας. Τὸ θαῦμα, ποὺ πιθανὸν νὰ συμβεῖ, τονώνει ὄντως τὴν πίστη. Ὅταν ὅμως ἡ τροπὴ τῶν πραγμάτων ξεφεύγει ἀπὸ τοὺς σχεδιασμοὺς μας καὶ οἱ ἱκεσίες μας δὲν εὐοδωθοῦν, εὐκόλα παραδίδουμε τὴν ψυχὴ μας στὴν ἀμφιβολία καὶ στὴν ἀμφισβήτηση τῆς δυνάμεώς Του. Κι ὅμως! Ἡ ἀσθένεια καὶ ἡ ὀλιγοψυχία ἔρχονται νὰ μᾶς θυμίσουν πὼς ἡ ψυχὴ μας βιώνει μίᾳ διαρκῇ κατάσταση παραλυσίας, ἡ ὁποία δὲν μπορεῖ νὰ γιαντρευτεῖ, ἐὰν δὲν ἀπευθυνόμαστε διαρκῶς πρὸς Ἐκεῖνον, τὴν πηγὴ τῶν φανερῶν καὶ ἀφανῶν εὐεργεσιῶν ποὺ ἀπολαμβάνουμε καθημερινά. Χωρὶς διαρκῇ καὶ ὀλόθερμη σχέση μὲ τὸν Κύριο, ἡ ψυχὴ, στὴν κατάσταση τοῦ σκοτισμοῦ της, μπορεῖ νὰ φτάσει, ὅπως θὰ φανεῖ καὶ τὴν ἐπόμενη Κυριακὴ, νὰ ἐκλαμβάνει τὴν θεϊκὴ ἐνέργεια ὡς δαιμονικὴ!

Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ἅς τροφοδοτοῦμε διαρκῶς τὴν πίστη μας μὲ τὴν διαρκῇ ἀναζήτησιν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ὑπακοὴν στὸ θέλημά Του. Ἄς ὑπερβοῦμε τὶς βεβαιότητές μας καὶ ἅς ὑποδεχτοῦμε τὶς διαρκεῖς ἐκπλήξεις ποὺ ἐπιφέρει ἡ παρουσία Του στὴν ζωὴ μας. Ἄς ταυτιστοῦμε μὲ τὸν παραλυτικὸ τῆς σημερινῆς περικοπῆς καὶ ἅς ἀναγνωρίσουμε τὴν ἀδυναμία τοῦ σώματος ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς μας. Μόνον ἔτσι θὰ ἀξιωθοῦμε, πρῶτα τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας καὶ μετὰ τὴν ἀναγέννησιν ὀλόκληρης τῆς ὑπάρξεώς μας. Ἀμήν._

Μὲ ὅλη μου τὴν πατρικὴ ἀγάπη,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

† Ο ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ